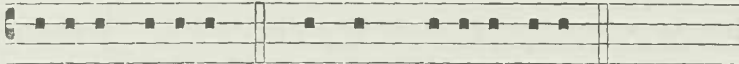

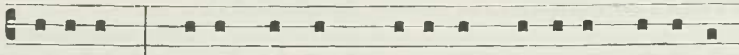
VII. - Toni Orationum.

Tonus festivus.

Hic tonus servatur quando Officium est Duplex, vel Semiduplex, vel de Dominica, ad Orationes Missae, in Matutinis, Laudibus et Vesperis ad Orationem principalem et ad Orationes Suffragiorum et Commemorationum; et ad Tertiam ante Missam pontificalem.

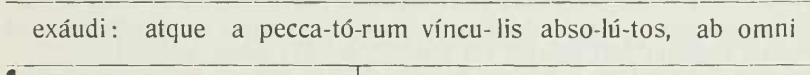
D OMI-NUS vobíscum. ʒ. Et cum spí-ri-tu tu-o.

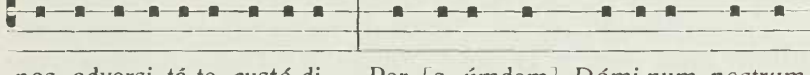
O - REMUS. Pre-ces nostras, quaesumus Dómi-ne, cleménte
Metrum. *Flexa.*

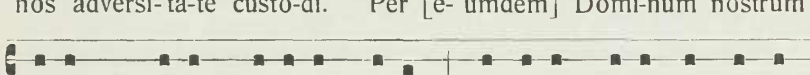
exáudi: atque a pecca-tó-rum víncu-lis abso-lú-tos, ab omni

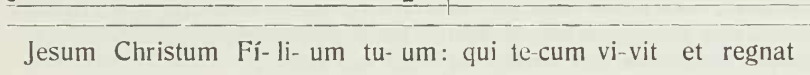
nos adversi-tá-te custó-di. Per [e- úmde] Dómi-num nostrum

Jesum Christum Fí-li-um tu-um: qui te-cum vi-vit et regnat

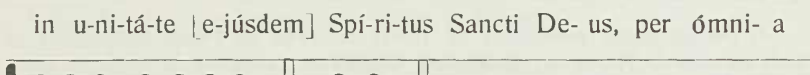
in u-ni-tá-te [e-júsdem] Spí-ri-tus Sancti De-us, per ómni-a

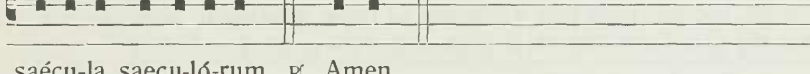
saécu-la saecu-ló-rum. ʒ. Amen.

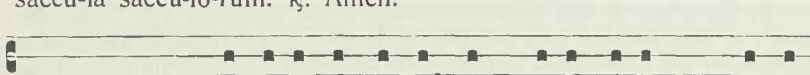
Alia conclusio: Qui vi-vis et regnas cum De-o Patre [vel Qui te-

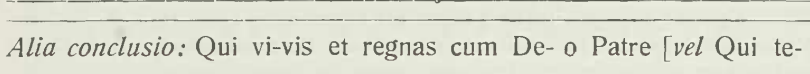
cum vi-vit et regnat] in u-ni-tá-te Spí-ri-tus Sancti De-us, etc.

Metrum cum supervenienti.

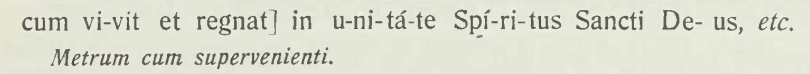
pi-e-tá-te pro-sé-que-re: ... so-lemni-tá-te lae-tí-fi-cas: ...

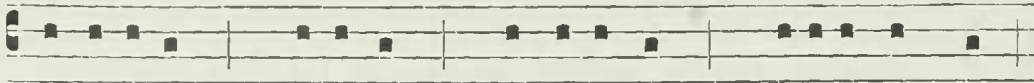
Metrum in monosyllaba.

mo-ri-éndo conféssi sunt: ... de-co-rá-re digná-tus es: ...

mo-ri-éndo conféssi sunt: ... de-co-rá-re digná-tus es: ...

*Flexa cum supervenienti.**In monosyllaba.*

percépimus; ... quaésumus; ... quae recta sunt; ... protegéndum nos, ...

In ipsa Oratione fit primo metrum, deinde flexa. In conclusione vero prius flexa, deinde metrum. Metrum in Oratione fit plerumque ubi in textu habetur duplex punctum; flexa, ubi habetur punctum cum virgula, vel si non adsit, ad primam virgulam post metrum ubi permittit sensus; secus, omittitur.

In conclusione *Qui vivis* vel *Qui tecum vivit*, fit solummodo metrum.

Advertendum est verba *Jesum Christum Filium tuum*, aliquando in fine Orationis posita, pertinere ad corpus Orationis, ut in Festo et in Octava S. Stephani. Conclusio tunc incipit ad verba *Qui tecum*.

(Diligenter notandum est, in hoc Antiphonario, signa †, *, Orationibus interjecta, non posita esse pro tono festivo supra descripto, *sed pro tonis antiquis* ad libitum qui infra traduntur. Porro praefata signa etsi aliquando, non semper concordant cum divisionibus istius toni festivi.)

Tonus ferialis.

A) Diebus supra memoratis ad Horas minores, in Festis Simplicibus et Feriis ad omnes Horas et ad Missam, Orationes cantantur in tono, ut aiunt, *Feriali*, hoc est: recta voce a principio ad finem, solummodo sustentando tenorem ubi alias fieret metrum et flexa, et in fine.

B) Est etiam in usu alius tonus ferialis, qui assignatur pro Orationibus positus in fine Psalterii post Antiphonas B. M. V.; pro Oratione *Dirigere* ad Primam, et pro Orationibus in Officiis vel Exsequiis Defunctorum quando cum minori clausula dicuntur. Inservit etiam pro Orationibus Litaniarum, Aspersionis Aquae benedictae in Dominicis, et si quae sunt aliae hujusmodi, ut est Oratio post pedum abluionem, et Orationes omnes in Benedictionibus Candelarum, Cinerum et Olivarum.

Hic alter tonus in omnibus convenit cum primo tono feriali (A), praeterquam quod in fine Orationis, et conclusionis, fit punctum per semiditonum.

Oratio *Libera nos* in Parasceve et omnes quae ante Missam Sabbati Sancti habentur (et pro benedictione Fontium) cantantur sub primo tono feriali. Quae vero ponuntur pro benedictione ignis et incensi, leguntur.

In primo tono feriali cantantur Orationes quando praemittitur monitio *Flectámus gēna*:

Sacerdos: *Diaconus:* *Subdiaconus:*

Orémus. Flectámus gēna. Le-vá-te. Praesta ...

Oratio *Super populum* in Quadragesima dici potest in primo vel altero Tono feriali, post monitionem:

Humi-li- á-te cá-pi-ta vestra De- o.

Toni antiqui ad libitum.

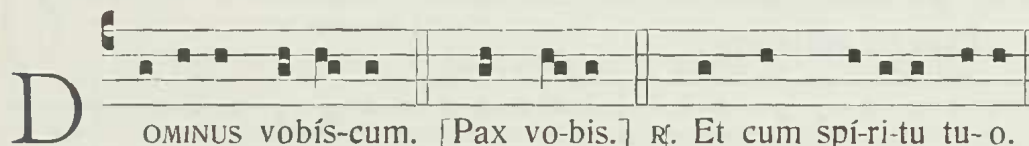
Sed olim pro Orationibus duplex usurpabatur tonus, quorum usus in quibusdam Ecclesiis, et apud veteres Ordines perseverat cum variationibus quae ad essentiam non pertinent: unus, *solemnis* dictus; alter, *simplex*.

Tonus *solemnis* adhibetur pro omnibus Orationibus Missae (praeter Orationem *Super populum*); pro Oratione principali ad Matutinum, Laudes et Vesperas, pro Orationibus Suffragiorum et Commemorationum in Laudibus et Vesperis (idque totum sine distinctione ritus festivi vel ferialis); insuper pro omnibus Orationibus quibus praevia est monitio *Flectámus génuá*, in quibuslibet Functionibus.

Tonus *simplex* inservit pro Oratione diei ad Horas minores, pro Oratione post Antiphonam B. M. V. in fine Officii, et ceteris Orationibus, vel in Aspersione, aut in Benedictionibus, Litanis, et in quibuscumque Functionibus dicendis (praeter illas quas praecedit monitio *Flectámus génuá*, ut supra).

Adhibetur etiam in Officio Defunctorum, etiam ad Vesperas et Laudes, in Exsequiis et Absolutionibus (non autem in Missa).

Tonus solemnis.

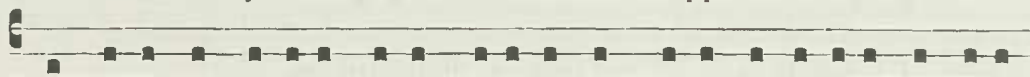
D

OMINUS vobís-cum. [Pax vo-bis.] r̄. Et cum spí-ri-tu tu-o.

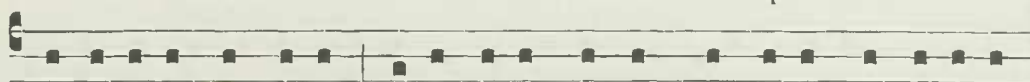
Flexa.

Orémus. Ma-jestá-tem tu-am Dómi-ne supplí-ci-ter exo-rámus:

ut sic-ut Ecclé-si-ae tu-ae be-á-tus André-as Apóstolus éxsti-tit

praedi-cá-tor et rector; i-ta apud te sit pro nobis perpé-tu-us

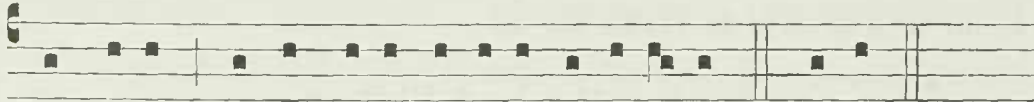
Punctum.

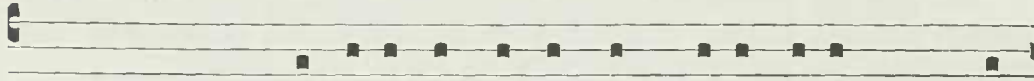
intercés-sor. Per Dómi-num nostrum Jesum Christum Fí-li-um

tu-um, qui te-cum vi-vit et regnat in u-ni-tá-te Spí-ri-tus San-

cti De-us, per ómni-a saécu-la saecu-ló-rum. ꝛ. Amen.

Alia conclusio: Qui vi-vis et regnas cum De-o Patre [vel Qui

te-cum vi-vit et regnat] in u-ni-tá-te Spí-ri-tus Sancti De-us, etc.

Flexa cum supervenienti.

In monosyllaba voce.

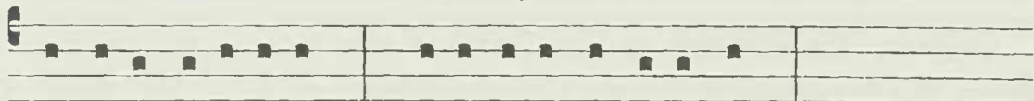
pré-cibus nostris accómmoda. afflí-gimur. mo-ri-éndo conféssi sunt.

Exempla pro puncto.

ve-tústa sérv-i-tus te-net. propi-ti-a-ti-ó-nis accé-le-ret.

In monosyllaba voce.

pérfru-i lae-tí-ti-a. red-í-me-re digná-tus es.

In Orat. S. Stephani.

Punctum. Conclusio.

Jesum Christum Fí-li-um tu-um. Qui te-cum vi-vit et regnat ...

In ipsa Oratione fit flexa tantum, in fine primae distinctionis.

Post flexam, et post pausam quamlibet, tenor non statim, sed mediante unius toni intervallo, resumitur.

Si Oratio sit solito longior, ut Oratio *A cunctis, Omnipotens sempiterna Deus*, in Quadragesima, vel aliquae ex iis quae dicuntur post Prophetias in

Sabbato Sancto, ut etiam multae in Pontificalibus Functionibus (quae post *Flectámus génu* in hoc tono sunt cantandae): punctum fieri potest in ipso corpore Orationis semel vel pluries, prout fert textus, sed ita ut inter punctum et punctum fiat semper flexa.

Hic tonus (ubi est in usu) adhibendus est quodcumque praecessit monitio:

Orémus. Flectámus génu- a. Le-vá-te. Pópu-lum tu-um ...

(*Si pro Dóminus vobíscum, dicendus sit v. Dómine exáudi, sic cantatur:*

v. Dómi-ne exáudi o-ra-ti-ónem me- am. r̄. Et clamor me- us

ad te vé-ni- at.)

Tonus simplex.

DOMINUS vo-bíscum. r̄. Et cum spí-ri-tu tu- o. Orémus.

Flexa.

Praesta, quaésumus omní-po-tens De- us: † ut semper ra-ti- o-

Metrum.

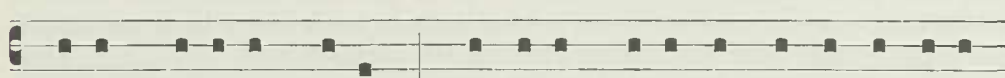
na-bí- li- a me-di-tántes,* quae ti-bi sunt plá-ci-ta, et dictis exse-

Punctum.

Conclusio.

quámur et factis. *Vel:* et factis. Per Dómi-num nostrum Je-sum

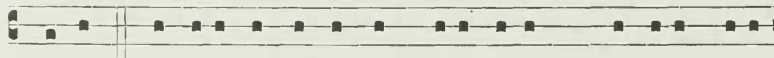

Christum Fí-li- um tu- um: † qui te-cum vi-vit et regnat in u-ni-

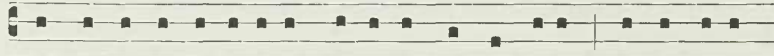

tá-te Spí-ri-tus Sancti De-us, * per ómni- a saécu-la saecu-lórum.

Alia conclusio.

ꝛ. Amen. Qui vi-vis et regnas cum De-o Patre [vel Qui tecum vi-vit

et regnat] in u-ni-tá-te Spí-ri-tus Sancti De-us, * per ómni- a ...

Conclusiones breviores.

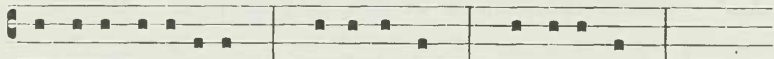

Per Christum Dómi-num nostrum. ꝛ. Amen. *Vel:* Qui vi-vis et

regnas in saécu-la saecu-ló-rum. ꝛ. Amen.

Flexa cum supervenienti. In monosyllaba.

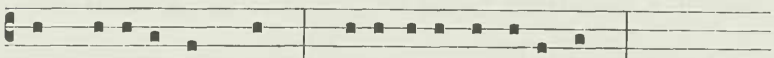
concé-de laetí-ti-am. conféssi sunt. digná-tus es.

Metrum cum supervenienti.

subsí-di- a cónfe-rat. concé-de pro-pí-ti-us. praesta, quaésumus.

Metrum in monosyllaba. Punctum in monosyllaba.

ad pro-te-géndum nos. red-í-me-re digná-tus es.

Punctum in fine Orationis ante conclusionem fit per semiditonum vel per diapente, juxta receptum usum. Ante ꝛ. *Amen*, punctum semper fieri debet in semiditono, etiam si desit conclusio proprie dicta, ut in Oratione *Deus qui salútis aetérnae*. quando post Ant. *Alma Redemptóris* dicitur.

Flexa regulariter fieri debet in fine primae distinctionis; omittitur tantum quando Oratio est brevior. Metrum numquam omittendum est.

In Orationibus quae longiores sunt, ut in Benedictionibus solemnibus, et in Pontificalibus Functionibus, alternantur flexa et metrum. Si vero textus in plures periodos dividatur, in fine cujusque periodi fit punctum ut in fine Orationis.

Oratio *Super populum* quae in Missis ferialibus Quadragesimae dicitur post ultimas Orationes, cantanda est etiam in tono simplici, praemissa monitione: *Humiliáte cápita vestra Deo*, ut supra.

*Nota in hoc Antiphonario Orationes his signis muniri quae tonis antiquis conveniunt. Scilicet ad signum †, debet fieri flexa toni simplicis; ad *, metrum. Si deest signum †, locus non est flexae, quae omittenda est.*

*In tono solemnibus, flexa fit ad signum †; ad signum *, pausa tantum. Si desit †, flexa fit ad *.*

*Orationes quae in Vesperis tantum dicendae sunt (ut Orationes Suffragiorum et Vesperarum in Feriis Quadragesimae) unicum exhibent signum *, pro flexa toni solemnibus, in quo sunt cantandae.*

Ad Horas Minores, Oratio diei, quae debet cantari sub tono simplici, requirenda est e Laudibus.